

til Fængsel eller Bøder i Almindelighed. En fra først af paatænt Tilspøining om, at Dommen tillige skal gaae ud paa Konfiskation af de til Salg eller Udbredelse i Behold værende Skrifter eller Afbildninger, jfr. L. 1851 § 12; har man udeladt som formeentlig unødvendig efter den almindelige Bestemmelse i Udkastets Kap. 2 § 32. At der ved „den, som offentliggjør et utugtigt Skrift“, maa forståes den, som, efter de i den formelle Deel af Presse-loven besangaaende givne Regler, bærer Ansvaret for Offentliggjørelsen af Skriftet, kan ikke være tvivlsomt; specielt at antyde dette i Loven, turde imidlertid ikke være hensigtsmæssigt; efter som det er en almindelig Forudsætning, der gjælder i alle Tilfælde, hvor en Forbrydelse begaaes ved PresSENS Hjælp, at de ovennævnte formelle Regler i Presse-loven fremdeles blive gjældende efter Straffelovens Emanation. — Ved Udkastets § 182 har man villet ramme ikke blot saadanne Krænkelser af Sædeligheden, der give offentlig Forargelse, men ogsaa de ikke albeles sjældent i det præctiske Liv forekommende Tilfælde, hvor Noget, uden at det udviste utærlige Forhold gaaer ind under noget af de ovennævnte Tilfælde, jfr. Udkastets § 173; grovelig krænker Andre ved at saare deres Blufærdighed og Sædelighedsfølelse, skjøndt der ikke kan siges at stee nogen Krænkelse af den offentlige Belansthed, t. Ex. naar nogen forfølger en Kvinde og paa et affides liggende eller skjult Sted blotter sig selv for hende eller forgriber sig paa hendes Rydighed. Men man har tillige, idet man gav en saadan Bestemmelse, hvortil der ikke findes nogen tilsvarende almindelig Bestemmelse i den nngældende Straffelovgivning, ved dens Affattelse søgt at betegne, at den kun angaaer grove Forbrydelser imod Blufærdigheden, hvilket antydes ved Udtrykket „uteerligt Forhold“, eller Krænkelser af den offentlige Belansthed, der have en aabenbar forargelig Charakter, see Udtrykket „give offentlig Forargelse“, saaledes navnlig at simple Overtrædelser af Anstændighedspolitiet, t. Ex. at bade sig ved alfar. Bei eller i Kanalerne i Kjøbenhavn, jfr. Pl. 14 Juli 1791, ikke skal ansees som hørende under Paragraphens Bestemmelse. I Realiteten turde denne formeentlig ligesaa lidt

som den fastsatte Straf, Fængsel paa Bånd og Brød eller Forbedringshuusarbejde, behøve noget videre Forsvar.

Til 18de Kapitel.

(Om Manddrab.)

Der har i Kommissionen været deelte Meininger om, hvorvidt det maatte være rettest at give dette Kapitel Plads foran eller bagved det følgende Kapitel om Vold paa Person og Legemsbefædigelser. Forsaavidt nemlig Kapitlet om Manddrab ikke, saaledes som i den preussiske Straffelov, indskrænkes til at omhandle det forsættlige og det uagtsomme Manddrab, men tillige, hvilket man har anseet for hensigtsmæssigt, kommer til at omfatte det saakaldte halvt forsættlige Manddrab, eller de Tilfælde, hvor Døden har været en forsættlig Legemsbefædigelses Følge uden dog selv at være tilfattet, er det umiskjendeligt, at de 2 nævnte Materier slaae over i hinanden, og det kan forsaauidt være et Spørgsmaal, om det skal ansees som den naturlige Orden, at begynde med den mindre Forbrydelse og derfra gaae over til den større, som til de 2 fremtræder som en kvalificeret Art af hin, eller først at omhandle den større Forbrydelse, Drab og Mord, som har en saa prægnant Charakter, og derefter lade følge Bestemmelserne om den mindre, væsentlig forskjellig, ikke blot grove men ogsaa meget ringe, Retsskrænkelser omfattende, Forbrydelse. Naar Kommissionens Mindretal ikke har kunnet slutte sig til samenes Fleertal, der har givet den sidstnævnte Orden i Fremstillingen Fortrinet — hvilken og er den sædvanlige, næsten i alle fremmede Straffelove fulgte Orden —, er dette imidlertid fornemmelig grundet paa en Menings-Uovereensstemmelse angaaende Indholdet og Affattelsen af de Bestemmelser i Kapitlet om Manddrab, som omhandle det egentlige Beryngningspunkt imellem de 2 nævnte Materier, nemlig angaaende det saakaldte halvt forsættlige Manddrab. Der vil nedenfor blive nærmere talt herom; paa dette Sted skal kun